

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Novissima Polyantha, In Libros XX. Dispartita

Dominicus

Francofurti, 1613

Osculum

[urn:nbn:de:hbz:466:1-97211](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-97211)

nimis, tantumque fugiat agrestem & inhumanam negligentiam.

Omnium istarum pulchritudinem contemnes, si expolieris. Equum empturus, solui iubes stratum: detrahis vestimenta venalibus, ne qua vitia corporis lateant: ornamenta ipsa clementibus suspecta sunt: siue crus, siue brachium aspiceres alligatum, nudari iubes & ipsum totum ostendis. Mulierem inuolutam aestimas: si vis illam aestimare, totamque scire, qualis sit, faciam solue multum mali sub illa latet. Sen. 81.

Adolefcens, si femineis ornamentis te ornaueris, iniuriam facere cogitas. Lib. de moribus.

¶ APOPHTHEGMATA.

Crates dicebat, ornamentum esse id, quod ornat. Ornat autem, quod honestiorem mulierem facit: talem vero praestat non aurum, non smaragdus, non coccus, sed quaecunque grauitatis, moderatonis & pudoris specimen adhibent. Stobaeus sermone 32.

Hyperides, Domi, inquit, coram viro liceat vxori ornare se vt libet: ornamenta autem, quae sumit, egressura somnum, non ad maritum, sed ad alios spectant. Stob. eod. serm.

Democritus, Sermo parus mulierem ornat, & ipsius ornamentis paritas (inquit) ei decora est. ibidem.

Theophrastus, Mulier, inquit, nec alios videre, nec ipsa videri debet, praefertim, quae eleganter ornata fuerit, virumque enim ad res inhonestas incitamentum est. ibid.

Diogenes ad quendam iuuenem supra modum sese ornantem: siquidem, inquit, ob viros, infelices: si ob mulieres, iniurius. Stob. serm. 78.

Vide Superbia. Item, Luxus.

Osculum.

¶ DEFINITIO ET ETYMOL.

Osculum, q. d. os contractum, amoris indicium, & q. d. oscula: Hebr. Nefchik, & plur. Nefchikorb, à verbo Nafchak, Osculatus est, infixit osculum.

¶ BIBLICI LOCI.

Osculum sanctum & pudicum charitatis symbolum, Genes. 27. 13. & 45. 14. & 48. 10. & 49. 34. Exodi 4. 27. Luc. 15. 20. Actor. 20. v. 37. Rom. 16. 16. 1. Cor. 16. 20. 2. Cor. 13. 12. 1. Thessal. 5. 26. 1. Perr. 5. 14. Osculo salutandi ritus orientalibus familiaris, cuius & Apostolus locis citatis meminit.

¶ APOPHTHEGMA.

Maximianus Imper. nunquam ad oscula pedum quenquam admittit, dicens: Dii prohibeant! vt quisquam ingenuorum pedibus meis oscula figat.

¶ EXEMPLA BIBLICA.

Osculi sancti & minime fucati exempla: Abraham, Genes. 27. 27. Iacob. 29. 11. Laban. 31. 35. Esau. 33. 4. Ioseph. 45. 15. & 50. 1. Aaron, Exodi 4. 27. Iethro. 18. 7. Noemi, Ruth. 1. 9. Ophra, v. 14. 1. Sam. 10. 1. Dauid, & Ionathas, 2. 7. Dauid, 2. Sam. 14. 33. 39. Absalon, 15. 5. Eliæus, 1. Reg. 19. v. 20. Darius, 3. Esdr. 4. 47. Raguel, Tob. 7. 6. Gabelus & iunior Tobias, 9. 8. parentes Saræ, 10. 11. parentes Tobiae, 11. 11. Alluerus, Esdr. 15. v. 15. Mulier peccatrix, Luc. 7. 38. pater Acolasti, 15. 20. Fideles, Actor. 20. 37. Osculum fictum, periculofum, Prouerb. 27. 6. Osculum prodicioni praetextum, aut osculum proditorum, exempla: Ioab, 2. Sam. 20. v. 9. 10. Iudas Iscariotes, Matth. 26. 49. Marc. 14. 45. Luc. 22. 44.

Vide Amor Venerius, Luxuria.

Ostentatio.

¶ DEFINITIO ET ETYMOLOG.

Ostentatio, Graece ostentatio, & ostentatio, ostentator, ostentatio, ostentatio, ostentatio dicitur. Sumitur autem ostentatio pro iactantia, & inani gloria. Venit autem ab ostento, quod significat sepe, & cum iactantia quadam ostendo, à quo descendit. Ostentatio vero componi videtur ab ore & tendo, quoniam os in id solemus extendere, quod volumus demonstrare. Ab ostento pariter fit ostentum.

¶ APOPHTHEGMATA.

Aristippus, Quendam libi vehementer placentem, de rebus de rebus iactare, quae Delphinum sunt propria: Lepidum dixerit, ranarum. Decet hominem gloriam super his quae sunt propria: Nihil autem magis conuenit hominum, quam pollere. Nullus tam peritus nator est, qui à Delphinum Laerte. l. 2. c. 8.

Antalcidas, Cum Atheniensis quidam in Laedamone reus didicisset: Soli igitur nos, inquit Antalcidas, ad ostentationem, otium ac voluptatem esse ac commodum, non Rempublicam gubernandam, ad quod nulla disceptatio cedamoniis, Plus, in Lacon.

Augustus Caesar, Miles quidam in expeditione notabilique in fronte cicatrice deformatus, quoniam in nere erat insignis, immo die sua gella iactabat. At tamen nem Augustus leniter castigauit, inquit, videtur ne quid ens post te respexerit. Subindicans fieri posse, vt vultu riosi ostentabat, non in badiis, sed in fuga acceptis. Suetonius.

Ludovicus XII. Galliae rex, audiens Bezanonem & quosdam gnauos & imbelles homines, de nobilitate verè nobilibus gloriam: atque (ait) decem istiusmodi hominibus culis enlis latis superque fuerit. Annal. Franca.

¶ SIMILITVDINE.

Epicuri, Quomodo oves non herbam eorum comederunt, sed quantum comederint, ostendunt, & cibum inuocantes, velle suppeditant, & lactis copiam: Ita viri sapienter per ostentationem speculationes suas in creditis publicis, hinc coctis opera. In Enchirid. 61.

Pliny, Chamaeleon maximum habet pulmocum, & in intus: Ita quidam praeter ostentationem, & ventosum nihil habent. Lib. 11. c. 33.

Pollitiani, Quomodo oves in pascua dimissae, non pud pastorem suum gloriantur vesper, multo se pastorem lac affatum vellusque praebent: Ita nec qui quam ostentat, quantum didicerit, sed quod didicerit, adferre in modum Laminæ.

Rocrodami, Sicuti terra, quae venas aquarum occultas, quandam exhalat ante solis ortum, longius in uentibus re boni sunt & erudit: etiam non ostentent, tamen quod ex se produunt, vnde qui obseruat, deprehendit vim boni. in Simil.

Vt oua plena sident, inania fluitant: ita qui veris litteris est praeditus, minus ostentat se, quam qui fecus est.

Animantia, quibus longa sunt crura, eisdem longum esse oportet: ita qui magno strepitu student viuere, longum esse est, vnde suppetat sumptus. in Simil.

Vt sol, quo minus in alto est, hoc minores iacit umbrae propinquior, hoc maiores puta mane ac vespere: ita vniuersis est, & excellior, hoc minus videri cupit, minusque contra qui minus ipsa se valent, magis se dilant ostentatione similibus.

¶ FABULA.

Canis venaticus, & Moloss domestici.

Ceperat venaticus canis leporem, cum quomuis clamore se iactans verbis celeritatem suam, detulit domum ad molossos gregis & adium: illi vero leporem eripere ostentatione inter se dicebant.

Fabula contra ostentatores dicitur, nam bona tegete lepore defit. Quamuis enim recte dicatur, nullum esse vitium ostentatione: tamen & hoc verum est, qui sapit, in tacito gaudent. Et hoc Horatium:

Tacitus pasci si possit corum, haberet Plus dapni, & multo rixæ minus inuidiasq.

Vide Iactantia.

Ostentum.

¶ DEFINITIO ET ETYMOLOG.

Ostentum, figura, ostentum, rixas, Hebr. Mepherit, ab ostentatio, quod insignia quaedam futura suo tempore diuinitus signata demonstrent indicis miris velata.